

Haza-szerem



Haza-szerem és lerettem
A vándorbotot kezembül,
És vedem a lantot helyébe;
Melly sokáig felvessze
Hallgatott, most újra zendül.

Mellyik a' leg lelebrázott
A legfajóbb húr a lanton?
Att verem hogy újjaimtól
A húr, s ennek hangjaitól
Dennem a' szív megérakadjon.

Meskejártam, sokat láttam.
Sokat? oh nem, csupán egyet:
Att, hogy e hon ereje fogy,
Hogy meghalni kérekülünk, hogy
Elfajult a magyar nemzet.

Alkotmányunk egy vásáros
Mellyen telket adnak vesnek,
Adnak vesnek olcsó pénzekért,
Egy kis oximért, egy ebédért:
Do' éjszakát illy nemzetnek!

Elmegyünk a más világra,
És nem a magasból esünk le
Mint madár, melyet lelőnek
Közelebből a felhőnek,
És onnan hull a mély tengerbe.

A pornak vagyunk lakói,
Az alacsony uti pornak.
Nincsen emberméltóságunk,
Mint a' fereg csudánk máinkunk,
Mint a' férget eltipornak.

Jaj azolnak jaj azolnak
Kiket magyaranyát sültnek,
Kiket hazáját pusztulását
Nemzetét végvonaglását
Nem néztek egykedvűleg.

Petőfi Sándor.

* E ~~külön~~ verset az elhunyt költő 1847 ben írta, midőn
a' Kármármegyei kövérvalóságáról Pestre utazott.

E. J.

A másolat egyrészt Gábor Kőrösi által,
és másrészt ennek birtokában van.

HAGYAT
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA